

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 czerwca 2020 r.

Pozycja 169

POSTANOWIENIE z dnia 15 stycznia 2019 r. Sygn. akt Ts 40/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.B. w sprawie zgodności:

art. 98 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) w zakresie, w jakim „nie zalicza do kosztów procesu określonego wg stawek urzędowych wynagrodzenia adwokata, działającego we własnej sprawie, wykonującego zawód adwokata w kancelarii adwokackiej” z art. 65 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 6 marca 2019 r. (data nadania) adwokat J.B. (dalej: skarżący), w imieniu własnym, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

W wyroku z 2 października 2018 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w P. oddalił wniosek skarżącego o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. W uzasadnieniu powyższego orzeczenia wyjaśniono, że skarżący nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, lecz działał osobiście. Sąd ten podkreślił, że o konieczności zwrotu kosztów nie świadczy okoliczność, że skarżący wykonuje zawód adwokata. Od rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów skarżący wniósł zażalenie.

Postanowieniem z 29 stycznia 2019 r. (sygn. j.w.) Sąd Okręgowy w P. oddalił zażalenie. Uzasadniając swoje stanowisko sąd wskazał, że warunkiem koniecznym do przyznania kosztów zastępstwa procesowego jest istnienie pełnomocnictwa oraz stosunku reprezentacji. Sam fakt, że strona postępowania (skarżący) posiada kwalifikacje profesjonalnego pełnomocnika nie uzasadnia przyznania kosztów zastępstwa procesowego.

2. Zdaniem skarżącego, wykonując zawód adwokata, korzysta on z wolności wykonywania zawodu gwarantowanej przez art. 65 ust. 1 Konstytucji. Podkreśla on, że działa nie

tylko w swoim interesie, lecz realizuje „powołanie adwokatury w zakresie współdziałania w ochronie praw i wolności, w kształtowaniu i stosowania prawa [...] oraz ochrony interesu publicznego [(art. 17 ust. 1 Konstytucji)]”.

Skarżący podnosi, że wykonywanie zawodu adwokata łączy się z prawem do otrzymania ekwiwalentu za świadczoną usługę. Stanowi to prawo majątkowe wywodzone z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji.

Niezależnie od powyższego, zakwestionowany przepis, w ocenie skarżącego, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji, ponieważ narusza prawo do sądu, a konkretniej, prawo do sprawiedliwej procedury. Skarżący wskazuje również, że adwokat, działając we własnej sprawie, mimo podlegania tym samym rygorom co profesjonalny pełnomocnik, jest wyłączony spod działania zakwestionowanego przepisu. Oznacza to, że nie jest zapewniona równość traktowania podmiotów podobnych (art. 32 ust. 1 Konstytucji), co nie znajduje uzasadnienia na gruncie art. 31 ust. 3 Konstytucji. Skarżący podkreśla, że w konsekwencji naruszono również zasadę sprawiedliwości (art. 2 Konstytucji).

3. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 16 października 2019 r. skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi m.in. przez uzasadnienie zarzutu niezgodności art. 98 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) z wolnościami lub prawami wskazanymi w skardze konstytucyjnej, z powołaniem argumentów lub dowodów oraz dokładne wyjaśnienie, w jaki sposób przepis ten narusza jego konstytucyjne prawa lub wolności.

Skarżący, w odpowiedzi na powyższe zarządzenie, w piśmie z 29 października 2019 r. wyjaśnił, że zarówno określenie sposobu naruszenia jego konstytucyjnych wolności i praw, jak i uzasadnienie zarzutu niezgodności znajdują się w skardze konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Ma ona gwarantować, że obowiązujące w systemie prawa akty normatywne nie będą stanowiły źródła ich naruszeń. Jej merytoryczne rozpoznanie uzależnione jest od spełnienia licznych przesłanek wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i z przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK).

2. Trybunał stwierdza, że skarżący nie usunął braków formalnych skargi konstytucyjnej, do czego został wezwany zarządzeniem sędziego Trybunału z 16 października 2019 r.

Trybunał przypomina, że jeżeli skarga konstytucyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia (art. 61 ust. 3 u.o.t.p. TK).

W niniejszej sprawie, Trybunał uznał, że wniesiona skarga nie spełnia wymogów określonych w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p. TK i w związku z powyższym wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych. Jednocześnie pouczył skarżącego, że w przypadku ich nieusunięcia w wyznaczonym terminie, wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W odpowiedzi na powyższe, skarżący poprzestał jedynie na wyjaśnieniu, że skarga konstytucyjna spełnia powyższe wymogi formalne.

Mając powyższe na uwadze, Trybunał uznaje, że skarżący nie usunął braków formalnych wniesionej skargi

Wskazana wyżej okoliczność, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 w związku z art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p. TK, stanowi podstawę odmowy nadania przedmiotowej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.